

TAMARA BUCIUCEANU:

„Am fost și rămân o sentimentală“

Doamnei Tamara Buciuceanu-Botez nu-i plac întrebările stereotipe. Am convenit să stăm de vorbă, să ne „amintim“, în liniștea deplină a casei sale înconjurate de verdeața verii...

□ **Anul acesta sărbătorim 45 de ani de teatru! Premiile ce v-au fost acordate cu acest prilej – Premiul Criticii pentru întreaga carieră artistică, Premiul Național al Asociației Umoriștilor –**

45 de ani de teatru

confirmă părerea multora dintre admiratorii dumneavoastră, care vă consideră cea mai mare actriță a comediei românești.

■ Publicul m-a iubit și m-a acceptat mai mult în comedie, dar cartea de vizită a unui actor consider că e completă când poate face ambele genuri – și comedie, și dramă. Cred că eu mi-am dat măsura valorii o dată cu trecerea pe neobservate în genul opus – tragedia – prin rolul Vica Delcă din **Dimineața pierdută**, în regia Cătălinei Buzoianu, după cartea Gabrielei Adameșteanu. Comedia, firește, este foarte grea, cere ceva cu totul special, un haz nativ, o anumită tentă de bună-dispoziție care să atragă și să bucure oamenii. Am căutat însă, la personajele, să evidențiez nu numai partea veselă, ci și pe cea tristă. De aceea, foarte mulți critici care mi-au urmărit cariera au scris că eu aduc „comedia cu lacrimă“...

□ **Ați jucat toate genurile, ați jucat comedie, dramă, music-hall, operetă, chiar divertisment, varietăți, revistă...**

■ Niciodată n-am încercat să ascund că mi-au plăcut spectacolele de divertisment, în care am fost foarte des invitată și m-am bucurat de foarte mult succes, în special la Televiziune și la Radio, la „Unda veselă“ (unde, nu știu de ce, de un timp am cam fost uitată...). Mi se spune că am încă o voce tânără.

□ **Cum v-ați menținut vitalitatea?**

■ Cu un regim alimentar strict, fără alcool, cu gimnastică, n-am pierdut nopțile (am fost, și eu, și soțul meu, mai retrași în privința petrecerilor), n-am făcut altceva decât să muncesc și să pun suflet în tot ceea ce am făcut. M-am ocupat tot timpul de ceea ce trebuie pentru a fi mereu aptă să joc. Am vrut întotdeauna să creez în jurul meu o atmosferă de bună-dispoziție, să mă simt între colegi ca într-o adevărată familie. Cu regizorii

m-am înțeles întotdeauna bine pentru că și ei mi-au lăsat libertate în găsirea mijloacelor pentru interpretarea personajelor. Și nu pot să spun că pentru mine s-au ales întotdeauna rolurile! Am jucat chiar și roluri episodice, nu le-am refuzat niciodată. Și am făcut bine, zic eu, pentru că așa am strâns un „bagaj“ foarte bogat de personaje.

□ **Vă mai amintiți în ce rol ați debutat?**

■ Am început cu Marfa din **Makar Dubrava** de Korneiciuk, la Giulești, unde am fost angajată imediat după terminarea Institutului (l-am avut profesor pe marele artist Nicolae Bălățeanu). Am venit de la Iași, unde am

DIALOG

Tamara Buciuceanu, alături de Fory Etterle, în *Joc de pisici* de Örkény István la Teatrul „Bulandra“

făcut primii trei ani, apoi s-a desființat institutul de acolo și câțiva am trecut la București. Printre alții, și Octavian Cotescu.

□ **Ideea pedagogiei nu v-a tentat și pe dumneavoastră?**

■ Am fost invitată să predau, dar, sincer, nu cred că aș fi avut suficient timp pentru lucrul cu studenții. Poate că mai spre „marea bătrânețe“... dacă mai sunt în putere... cine știe? Atunci când m-a chemat Cotescu, nu m-am lăsat convinsă; mi-am zis că pot să joc încă pe scenă... Și consider că e foarte greu să le faci pe amândouă – actoria și pedagogia – bine.

□ **Se poate spune deci că actoria v-a umplut viața.**

■ Evident, pentru că mi-am completat tot timpul cunoștințele generale, m-am documentat, am urmărit cu atenție tot ce mi-a folosit în meserie. Ca actor, ai de învățat foarte multe lucruri toată viața, observându-i pe ceilalți, sesizând mereu „ce e rău și ce e bine“. Am avut fericirea să văd mari actrițe și actori ai teatrului românesc, boieri adevărați ai scenei; de altfel, un lucru extraordinar a fost că am avut colegi toleranți, alături de care am putut „broda“, încet, spectacole pe care nici publicul nu le va uita. De asemenea, am avut parte de regizori deosebiți, inteligenți, care m-au ajutat să fiu

Tamara Buciuceanu primind Premiul Criticii pentru 45 de ani de teatru

Tamara Buciuceanu pe când dădea admiterea la Conservatorul din Iași...

sinceră și adevărată pe scenă. M-au urmărit critici de valoare, care au știut ce-am făcut, ce fac și ce voi face... E un lucru foarte important pentru cariera unui actor, numai așa simți dacă progresezi. Mi-am respectat colegii mai în vârstă – și ce bine ar fi ca și tinerii de azi să facă acest lucru! Mi-am iubit meseria în totalitate. Am sacrificat timp, sănătate și foarte multă muncă. Fără asta nu se poate. Mă întreba cineva: „În 45 de ani de teatru, nu v-ați plictisit?” A fost o întrebare care nu mi-a plăcut. E o

profesie atât de diversă, de grea, care cere atâta atenție, concentrare, consum de energie și gândire! Mi s-a mai spus: „Vai, ce vă distrați voi acolo în teatru!” Nimeni nu înțelege de ce cantitate enormă de muncă e nevoie ca să ajungi la rezultatul scontat. La asta se adaugă tot timpul stresul la care suntem supuși și nervii pe care trebuie să-i ținem în frâu! Și, totuși, ăsta e secretul actorului. Sau așa trebuie să fie.

□ **Sunteți totuși o luptătoare, o Leoaică!**

■ Cred foarte mult în zodii. Mama îmi spunea un lucru ciudat: „Tu te-ai născut în luna celor ce au gust”. N-am înțeles la ce se referea, dar cert e că m-am luptat cu mine însămi, am trecut peste greutăți, n-am făcut compromisuri de nici un fel – poate de asta am și avut de suferit... Am fost și rămân o sentimentală în tot ce e frumos și adevărat. Cineva mi-a spus că sunt „dură”. Nu e adevărat. Sunt exigentă, dar nici nu s-ar putea altfel. Dar eu sunt altruistă, îmi place să ajut oamenii, îmi pare rău că n-am fost milionară... Îmi plac animalele și sufăr pentru fiecare cățeluș șchiop. În inima mea am răs și am plâns toată viața, chiar dacă n-am lăsat să se vadă. Mă caracterizează sinceritatea. Am ținut foarte mult să mă port în cabină (unde mi-am petrecut jumătate din viață) ca la mine acasă, să urez cabinierii „O zi bună”, să salut oamenii care ne pregătesc decorul, regizorii de culise care ne sună la cabină, pe toți cei ce contribuie la succesul spectacolelor: mașiniști, electricieni. Am un deosebit respect pentru toți aceștia și ei m-au respectat tocmai pentru că sunt riguroasă în tot ceea ce fac, exactă – țin ca mobila să fie în același loc, nu-mi lipsește niciodată recuzita. Mă gândesc mereu la cei care au plătit biletul de intrare pentru ca să vadă spectacolele mele. Și pe ei i-am iubit și respectat o viață.

□ **Răspundeți la scrisori? Ce relație aveți cu publicul?**

■ Da, răspund totdeauna. Primesc scrisori și la teatru, dar și acasă – nu știu de unde mi se află adresa! Am dat foarte multe autografe, și pot spune că și azi am mulți „fani” care mă opresc pe stradă și-mi întind mâna, îmi zâmbesc și îmi spun câtă bucurie le aduc în viață. Îmi face foarte mare plăcere acest lucru, pentru că îmi dau seama că însemn ceva pentru ei, că n-am muncit degeaba.

□ **Credeți în Dumnezeu?**

■ Doream să mă întreb acest lucru! Nu numai pentru că părinții mei au fost amândoi copii de preot și mi-au

insuflat credința, însă am simțit-o de mic copil, de la doi ani, de când am început să vorbesc corect. Îmi spuneam rugăciunea, „Tatăl nostru”, și la fel fac și în ziua de azi. Credința m-a ajutat să trec în această viață grea peste multe tristeți, dureri, două refugii, când aveam doar zece ani (m-am născut în Basarabia, la Tighina), moartea mamei la doar cincizeci de ani, apoi a venit moartea tatălui... Nu mai vorbesc de toți cei pe care i-am pierdut în ultimii patru ani: soțul, un frate, cumnatul meu, George Constantin, și verișoara Emilia Valter, actriță-păpușăreasă la Bacău... Dacă mă gândesc cum am putut trece peste toate astea... numai credința în Dumnezeu m-a ajutat. Dar am avut și bucurii...

□ **Ce hobby-uri aveți?**

■ Călătoriile. Cu astea rămâi în viață. Cum spune moldoveanul, îți clătești ochiul „când depășești un hotar”, o graniță! Am făcut foarte multe turnee în străinătate. Acelea au fost adevăratele mele vacanțe.

□ **V-ați simțit vreodată ispitită să rămâneți acolo?**

■ Nu. Niciodată. Nu știu de ce, dar nu mi-am pus în gând să rămân acolo. Am fost în Bulgaria, Belgia, Olanda, Danemarca, Luxemburg, Germania, Franța, Italia, Canada, Israel. Toate mi-au plăcut foarte mult, pentru că fiecare avea caracteristica ei. Am și jucat în limba germană, bulgară, rusă, italiană – opt ani de zile, la Operetă. Mi-a plăcut enorm să cânt.

□ **Ați iubit și filmul...**

■ Serialul „Liceenilor” mi-a adus un succes extraordinar. Și azi, după cincisprezece ani, copiii spun: „Uite-o pe profa de mate, Isoscel”. Apoi „Blestemul pământului, blestemul iubirii”, „Cuibul de viespi”...

□ **Ce vă supără în viața teatrală?**

■ Neprofesionalismul. Am observat că au dispărut respectul, politețea – ce păcat! Apoi, informațiile pe care le dau ziarele despre noi, fără să fim întrebați și care nici măcar nu sunt exacte. Unde e respectul față de numele nostru, care stă cu onoare în teatrul românesc? Lucruri total-străine de tine, la care nici nu te poți gândi... Oare nu există o soluție de a le opri? Mie nu mi-a plăcut niciodată să-mi fac publicitate din viața particulară. Politica mea e teatru. Și, în plus, buna-cuviință, respectul față de oameni, astea sunt lucrurile care m-au călăuzit în viață...

□ **...și v-au dat tinerețe fără bătrânețe!**

■ Deși sunt pensionară de treisprezece ani, continui încă să joc și voi juca pentru că aceasta e singura bucurie care mi-a rămas. Ai observat câtă liniște e în casă, sunt singură, asta e acum cea mai mare tristețe a mea. Dar n-am voie să cedez, muncesc mai departe, cât voi putea. Și vreau să cred că nu vârsta îți dă tinerețe sau bătrânețe, ci sufletul.

...și în rolul Rosita din opereta Suzana

IOANA FLOREA

